vroege vogels

10 jaar Peuterbehandelgroep

Samen met ouders!

Peuters groeien: "We juichen bij elke stap"

Team: Expertise, durf en creativiteit

vroege vogels

Hiep Hiep Hoera!

Onze peuterbehandelgroep Vroege Vogels bestaat 10 jaar! En het stáát! Peuters groeien enorm, vaak al in heel korte tijd. De combinatie van een krachtige club professionals, focus op de jonge leeftijd en intensieve samenwerking met ouders leidt tot resultaat. Ik zie het voor mijn ogen gebeuren en dat is puur genieten.

Groei geeft moed

Kinderen komen als ze jong zijn, soms maar anderhalf. Je wereld is dan klein. En op een of andere manier wordt die wereld op de peuterbehandelgroep passend groter gemaakt. Dan zie je dat kinderen meer moed krijgen, zelf grenzen durven te verleggen. Er komt interactie. Trotse ouders zien de groei van hun kind. In het motorische deel, waar therapeuten van Bravis zich in de eerste plaats op richten. Maar ik zie ook meer alertheid, reageren op mensen. Het team werkt doelgericht en knikkerhard. Net als de kinderen! Als je ziet hoeveel doelen er zijn om te halen…. en vaak lukt het nog ook. Bij Vroege Vogels gebeurt wat je ieder kind gunt als de ontwikkeling niet vanzelf gaat.

School is voor ontwikkeling kinderen

De peuterbehandelgroep is een samenwerking van onze school en Bravis ziekenhuis. Tien jaar geleden zijn we gewoon begonnen. Omdat het bij ons als school past. We zijn er voor de ontwikkeling en het welzijn van kinderen. Daar moet je vroeg bij zijn, want op hele jonge leeftijd gebeurt het. Kinderen zijn van nature nieuwsgierig, gaan vaak in hun eerste levensjaar al van liggen naar staan. Gaat iets niet en word je begeleid door deskundigen, dan is de kans dat het toch lukt veel groter.

Succesvolle uitbreiding

Vorig jaar hebben we de groep daarom uitgebreid. Kinderen komen nu niet een aantal ochtenden, maar drie hele dagen. Zo is er ruimte om te rusten en daarna met nieuwe energie verder te werken. Meer tijd betekent ook dat we nu altijd een huisbezoek brengen aan ouders. We gaan in gesprek over hun vragen, zorgen, verdriet. Ouders kiezen heel bewust om hun kind bij ons te brengen, ze vertrouwen erop dat ze daar goed aan doen. Dat maakt dat we extra de verplichting hebben om alles eruit te halen wat erin zit.
Aan de uitbreiding zit nog een voordeel, weten we inmiddels. De gezamenlijke lunch is een succes. Ineens doe je niet peuter-moeilijk bij het eten, maar is het gezellig, kijk je de kunst bij elkaar af en wil je meedoen. Als een kind zelf de boterham wil smeren zegt het team: doen! Maakt niet uit als alles onder zit, zo leer je.

Feestje!

Het succes van de aanpak smaakt naar meer. We zien dat dit werkt en onderzoeken of we dat ook voor andere specifieke groepen kinderen kunnen inzetten. Maar eerst is het tijd om tien jaar Vroege Vogels te vieren. We klinken met een sapje en eten iets gezonds lekkers, met ouders erbij. Daarna kijken we naar een voorstelling. Een klein feestje, voor kleine kinderen. Samen.

Hiep Hiep Hoera voor Vroege Vogels!

Alice Geessinck,
directeur-bestuurder Mytylschool Roosendaal

Inhoud

4 Pedagogisch behandelaar: “We werken speels aan doelen”
6 Dit is Vroege Vogels!
10 Kinderrevalidatiearts: “Het gaat erom dat je mee kunt doen”
12 Therapeuten: “We investeren in relatie met ouders”
14 Moeder: “Romy is slim, vrolijk en heeft haar mening”
15 Eerste Vroege Vogel Romy: “Lekker kletsen met vriendinnen”
16 Pedagogisch assistent: “De hele dag vindingrijk oefenen”
17 Vader: “Bodhi is nu heel blij”
18 Moeder: “Thijs heeft zich sociaal-emotioneel enorm ontwikkeld”
19 Gedragswetenschapper: “Mooi om kleine stappen te waarderen”
20 Medisch maatschappelijk werker: “Ik luister en verbind”
22 Jolanda helpt op de groep: “Ik vier elke mijlpaal”
23 Moeder: “Niek stapt nu op iedereen af”

vroege vogels

Pedagogisch behandelaar Nicole Bas startte peuterbehandelgroep Vroege Vogels

“We sluiten aan bij de peuter en vlechten doelen speels in de dag”

“Goedemorgen, hebben jullie iets leuks gedaan dit weekend? Heb je er foto’s van? Die wil ik zien, dan praten we erover. En van jou zag ik een leuk filmpje dat je zwemt in een groot bad. Hoe doe je dat? En doet je andere arm mee?” Het is maandagochtend en pedagogisch behandelaar Nicole Bas heet de peuters een voor een welkom. Ongemerkt werkt ze al aan doelen. “De eerste prioriteit is dat kinderen zich veilig en op hun gemak voelen.”

Op het digibord hangt het schema van de dag. Op maandag is een activiteit met een koffer vaste prik. De koffer heeft elke keer een andere spannende inhoud, maar het heeft altijd met taal en spraak te maken. Daarom schuift logopedist Annemarie Bierbooms aan. Nicole: “We zingen een liedje, lezen een boekje. Het gaat over dieren, dus we pakken er een geit en koe bij en doen die na. We gebruiken gebaren, woorden en beelden.” Aan de muur hangen plaatjes van de boerderij; een kuiken, varken, tractor, kip, koe en stro. Het is het thema van deze periode.

Peuters leren van elkaar

Nicole: “Tien jaar geleden begonnen we uit de overtuiging dat het goed is als kinderen in een groep zitten en van elkaar leren. Uit onderzoek wisten we dat je op jonge leeftijd moet beginnen, als kinderen zich enorm ontwikkelen en je dus veel kunt bereiken én voorkomen. Ik zat toen in de directie van de peuterspeelzalen in Roosendaal en werd gevraagd of ik iemand wist die de peuterbehandelgroep kon starten. Dat wist ik wel, ik wou het zelf heel graag doen!”

In het begin was het zoeken. De groep is altijd heel divers. Wat past dan en wat kun je doen? Het was een combinatie van eigen vakkennis inzetten, scholing volgen en uitproberen. “We weten nu nog beter wat belangrijk is: kinderen en ouders veilig laten voelen. De basis moet goed zijn voordat je kunt bouwen. Sinds de start werken we met doelen voor ieder kind, die we met ouders en therapeuten opstellen. Daar werken we gezamenlijk aan. Werkt de fysiotherapeut aan de stand van de rug, dan doen ouders en wij dat ook. Op die manier valt alles samen.”

Lunch

Na de ochtend is het tijd voor de lunch. Eén keer in de week is dat zelfs warm eten. Eieren, wortels en pastinaak staan vandaag op het menu, lekker gekruid met ui en knoflook. Alle peuters krijgen een slab om, een eigen bordje en bestekset. Een jongen ligt te slapen op tafel en doet langzaam een oog open. “Hé, ben je weer wakker?”, vraagt Nicole. “Ga maar lekker eten, daar krijg je weer energie van. En nu ga ik eerst de ventilator uitzetten, voordat we de klas uitwaaien.” Ze blaast om de wind na te doen.

Nicole helpt met eten, troost een huilend kind en kijkt naar twee peuters die elkaar hun spierballen laten zien. “En hoe sta jij ervoor grote vriend?”, vraagt ze een ander. “Heb jij ook spierballen?” Gedragswetenschapper Janneke Machielse komt binnen en

Nicole Bas

doet mee met de lunch. Ze gebruikt ondersteunende gebaren; hallo, lekker, eten en geeft een knuffel aan een peuter die in zijn ogen wrijft. Pedagogisch assistent Ivon Janssen brengt kinderen een voor een naar bed. Eerst helpen ze samen met handen wassen en tanden poetsen. Ze wisselen uit hoe het eten ging. “Heeft hij ook een hapje pastinaak gegeten? Wat goed zeg.”

Verbinding maken en creatief zijn

De lunch deed zijn intrede toen de groep vorig jaar van halve naar hele dagen uitbreidde. Het ging gepaard met focus op gezonde voeding. Nicole: “We stoppen veel energie in kinderen, het is logisch om ook aandacht te hebben voor wat we er letterlijk ‘in stoppen’.” De witte suikers zijn in de ban, maar de feestjes niet. “We snoepen nu gezond lekkers, zoals brownies met banaan. Of we geven bellenblaas, als er iets te vieren is.”

Meer onderdelen zijn in de loop der jaren uitgebreid of verfijnd. Nicole bekijkt nu per dag de individuele doelen om aan te werken, afhankelijk van hoe de pet van de peuter staat. “We proberen aan te sluiten bij activiteiten die een kind zelf ontplooit. Je haalt een kind niet uit zijn spel om aan een doel te werken. Het is andersom: een kind is ergens voor in, je speelt mee, maakt verbinding en probeert zo te sturen naar het doel waaraan je werkt. Dat vraagt schakelen van jezelf, om creatief te zijn en je aanpak in het spel te vervlechten.”

Slaapruimte ‘t Nest

Nieuw is ook ’t Nest’. Een extra ruimte, om lekker te slapen als je hard hebt gewerkt. En daarna met nieuwe energie weer te oefenen en leren. Zijn de bedjes niet bezet dan is er ruimte voor betoverende spelletjes. Een speciale lamp projecteert mooie patronen op een dikke mat in de rustige en verdonkerde ruimte. Kruipend, klimmend en dansend zoek je kleuren, veeg je dieren weg of zie je hoe vormen veranderen. Misschien wordt het wel een poes?

Balans voor ouders

Nicole: ”We merken dat we nog meer bereiken sinds de peuters hele dagen komen. Het geeft extra ruimte om doelen in het dagprogramma te vlechten en gebruik te maken van momenten dat kinderen goed in hun energie zitten.” De uitbreiding geeft ook lucht aan ouders, om een balans te vinden tussen werk, de intensieve zorg en soms de aandacht voor meer kinderen. “Ouders realiseren zich vaak nog maar net dat hun kind zich anders ontwikkelt dan gehoopt. We gaan nu bij iedereen een keer op huisbezoek en praten regelmatig over vragen, zorgen, verdriet en onze samenwerking. Het is belangrijk dat we die verbinding opzoeken, want we komen het verst als we allemaal dezelfde kant optrekken.”

Voor kinderen lijkt Vroege Vogels op een peuterspeelzaal. Een **vertrouwde plek**, waar je speelt, plezier en contact hebt, mee durft te doen en intussen groeit. Als welkom krijgen ze het voorleesboek ‘Coco kan het’. Over iets niet durven en tóch zelf doen.

Dit is Vroege Vogels!

Peuterbehandelgroep Vroege Vogels is een samenwerking tussen Mytylschool Roosendaal en Bravis ziekenhuis. Samen geven zij een **intensieve combinatie** van pedagogische begeleiding en revalidatie.

De groep bestaat uit ongeveer **tien peuters** van anderhalf tot vier jaar, met een lichamelijke of meervoudige beperking. Ze komen drie dagen in de week, van 9.00 tot 15.30 uur. Vroege Vogels is te vinden in Mytylschool Roosendaal. De peuters sluiten regelmatig aan bij activiteiten van school.

Therapeuten schuiven regelmatig aan op de groep, bijvoorbeeld bij de lunch of wekelijkse beweegactiviteit in de gymzaal of buiten. Om een kind **extra goed te leren kennen** en om ter plekke te oefenen. Bijvoorbeeld met de grove motoriek in de gymzaal, over een plank lopen en eraf springen!

Studenten Pedagogiek van de Universiteit Utrecht doen regelmatig praktisch onderzoek. Bijvoorbeeld hoe je de theorie over een uitdagende speelleeromgeving voor kinderen in de praktijk vertaalt voor peuters van Vroege Vogels.

Dit is Vroege Vogels!

De ruimtes zijn **vrolijk en kleurrijk** ingericht. Met uitnodigende speelhoeken en op de muur tekeningen van bomen, beestjes en natuurlijk: vogels! Overal zijn voorwerpen en plaatjes die bij het thema van de periode horen, bijvoorbeeld boerderij. Picto's maken duidelijk wat iets is of geven uitleg over emoties: hoe zie je eruit als je boos, verdrietig of blij bent?

Samenwerking met ouders is een belangrijk onderdeel. Samen observeren, doelen bepalen en daaraan werken. Ouders krijgen tips, informatie en ondersteuning.

vroege vogels

Kinderrevalidatiearts Alice Bickerstaffe is eindverantwoordelijk voor de behandeling

“Een behandeling of iets leren: het gaat erom dat je mee kunt doen”

“De ontwikkeling in de eerste vijf jaar van je leven is gigantisch. Van hulpeloze baby naar zelfstandig functionerende kleuter. Mét een persoonlijkheid”, zegt kinderrevalidatiearts Alice Bickerstaffe vrolijk. Daarom geldt: hoe eerder je start hoe beter, als je kind hulp bij de ontwikkeling kan gebruiken. Bij Vroege Vogels leer je spelenderwijs en samen. “We geven kinderen een stem.”

Alice is kinderrevalidatiearts bij Bravis ziekenhuis en al jaren verbonden aan de peuterbehandelgroep. Jonge kinderen verwijst ze als hun ontwikkeling sneller en beter gaat op de groep. Vaak is dat als er grote verschillen zijn in de ontwikkeling op verschillende gebieden. Bijvoorbeeld: je bent verstandelijk verder dan je lichaam toelaat. Dan raak je gefrustreerd omdat dingen niet lukken. Alice: “Je wilt kinderen iets geven waardoor ze verder kunnen in hun ontwikkeling. Als dat lukt is het heel leuk, dat zijn echt mooie momenten.”

Samen

“Samen is een belangrijk onderdeel van de visie op behandeling op Vroege Vogels. Als kind groei je in een gezin samen op. Je doet dingen samen op de groep. We werken ook als team samen, continue uitwisseling is essentieel. Daarom werken we ook samen met ouders. En we werken met partners samen. Iedereen in het team heeft een eigen samen. Met specialisten, scholen, dagcentra, leveranciers van hulpmiddelen. En we werken landelijk samen als kinderrevalidatie. Samen groeien we.”

Breed naar kind kijken

Meestal kent Alice jonge kinderen al van het ziekenhuis. “Ik ben gespecialiseerd in de motorische ontwikkeling, maar we kijken heel breed. We onderzoeken hoeveel last je van je beperking hebt in het dagelijkse leven. In het verleden werden kromme benen bijvoorbeeld met een operatie rechtgezet. Dat ziet er misschien goed uit, maar heb je er wat aan? Bij een operatie kun je ook iets verliezen, bijvoorbeeld dat je benen wel recht staan, maar je alleen nog kunt hinken. Terwijl jouw doel misschien is: voetballen met vrienden of zelf naar school gaan. Dan kan een rolstoel ook een oplossing zijn. Het gaat erom dat je iets leert, of een behandeling krijgt waardoor je mee kunt doen.”

Spelen en plezier belangrijk

Bij Vroege Vogels gaat het team daarmee aan de slag. Het toepassen van vaardigheden staat de hele dag centraal, zowel bij de verschillende therapieën als bij alle activiteiten op de groep. Alice: “Dat gebeurt spelenderwijs. De basis om je te ontwikkelen is dat je je fijn voelt. Vroege Vogels is daarom een veilige basis, waar je plezier hebt, dingen bij elkaar afkijkt, oefent in communicatie en sociale interactie en samen groeit. Hier zijn meerdere mensen om naar je te luisteren, dingen aan te passen en te denken in mogelijkheden. Je geeft peuters zo een stem.”

Alice Bickerstaffe

Ouders wat rust geven

“Voor ouders is het belangrijk dat we wat rust in hun zorgen geven. We geven tips om hun kind te helpen in de ontwikkeling. Het kan iets heel kleins zijn dat veel moed geeft. Niet alles is weg of opgelost, maar ze krijgen wel handvatten. Het is voor ouders vaak een opluchting, dat het zo speels gaat. Spelen, plezier en samen leren zijn echt kernwaarden van ons, vanuit onze visie op ontwikkeling. We hebben daar de laatste tien jaar veel in bedacht en vastgelegd. En het speelse en creatieve is ook gewoon nodig. Als kinderen het niet leuk vinden wat je wilt doen, dan vertikken ze het. Je moet steeds creatief zijn en iets nieuws verzinnen. Het werk neem je heel serieus, maar als je met kinderen werkt moet je jezelf vooral niet al te serieus nemen.”

“Je moet steeds creatief zijn en iets nieuws verzinnen. Het werk neem je heel serieus, maar als je met kinderen werkt moet je jezelf vooral niet al te serieus nemen.”

Therapeuten Bravis: veel dagelijkse momenten om zinvol te benutten

Maaike Bellemakers

Heleen Jansen

“We behandelen kinderen en investeren in relatie met ouders”

“We pionierden, mét vakkennis.” Zo blikt logopedist Annemarie Bierbooms terug op de start van Vroege Vogels tien jaar geleden. Ze was er vanaf het begin bij. “We begonnen freewheelend en intuïtief en nu is het meer uitgewerkt, afgestemd en op papier gezet. Maar de basis was en is hetzelfde: werken met jonge kinderen en hun ouders op een manier die wij als professionals passend en zinvol vinden.”

“Toen was dat pionieren, nu is het landelijk de standaard voor kinderrevalidatie”, constateert ergotherapeut Maaike Bellemakers. Ze is net als Annemarie en fysiotherapeut Heleen Jansen in dienst van Bravis ziekenhuis en onderdeel van het vaste team op Vroege Vogels. “We weten nu beter hoe belangrijk het is om kinderen al vanaf jonge leeftijd te behandelen.” Heleen: “Net zoals een hoge betrokkenheid belangrijk is van iedereen om het kind heen; ouders, onderwijs en revalidatie. Zo werken we allemaal aan hetzelfde.”

Meedoen op de glijbaan

Heleen ziet veel voordelen aan behandelen op een groep. “In het ziekenhuis zie je een kind alleen voor een behandeling. Op de peutergroep kijk ik bewust mee met gym en buitenspelen. Ik zie hoe ze doen en zijn, wat ze goed kunnen, waar ze mee worstelen. En er is intensief contact met collega’s en ouders. Je hebt alles bij elkaar en je beeld is veel completer. Zo kun je ideaal samenwerken en kan ik ouders en de groep tips geven. Het is ook heel leuk om kinderen zoveel mee te maken; het pure en onbevangene, ze oordelen niet. Ik doe graag mee met het trapje opklimmen, van de glijbaan gaan, ze een beetje uitlokken. Met kleine dingen hebben we heel veel plezier.”

Nieuwsgierigheid prikkelen

Annemarie: “Je ziet kinderen op alle momenten van de dag, ook als ze moe of blij zijn. En sinds de kinderen samen op de groep lunchen zien we nog meer. Bij het warme eten variëren we van smaak en structuur en bij brood wisselen we vaak van beleg. Ik zie peuters kauwen en slikken en uit welke beker ze drinken. We kijken heel individueel. En we proberen uit. Je hebt vaak een plannetje met wat je doet op de groep. Nieuwsgierigheid kun je prikkelen en daar maak ik vaak gebruik van.” Maaike kijkt op haar

Annemarie Bierbooms

beurt naar de motoriek van de kinderen. De lunch heeft nog meer voordelen, voegt ze toe. ”Kinderen vinden het gezellig en leren van elkaar. ‘Als jij brood met smeerkaas kunt eten, kan ik het ook!’”

Coachend behandelen

De basis van de behandeling is een individueel peuterplan, dat het team van Vroege Vogels samen met ouders maakt. Ouders beschrijven een dag in de week en in het weekend. Maaike: “Zo leren we het gezin kennen, weten we waar ze behoefte aan hebben en zien we waar de momenten zitten om te leren.” Annemarie: “Ouders geven aan wat ze belangrijk vinden om te behandelen en denken mee.” Heleen: “Je wilt als ouder het liefst dat je kind het normale pad volgt, maar soms is een kind gebaat bij ondersteuning door plaatjes, gebaren of hulpmiddelen als een rolstoel. Het is onze taak om ouders op een eerlijke en respectvolle manier mee te nemen in die gedachte.” Annemarie: “We geven tijd om aan dat idee te wennen, je zit soms op een gevoelig punt. Maar ik hoop dat ouders voelen dat we het samen doen. Het is coachend behandelen.”

Kansen creëren voor kinderen

Maaike: ”Wij zijn passanten, daarom investeren we in kennis waar ouders wat aan hebben. We geven ouders uitleg over de ontwikkeling van hun kind, wat er aan de hand is, hoe het komt, wat er gaat komen en hoe ze hulpmiddelen kunnen aanvragen.” Annemarie: “We geven tips om naar je kind te kijken, delen materiaal om mee te spelen, of helpen om andere vragen te stellen tijdens het voorlezen. Als je de kansen benut heb je veel zinvolle leermomenten op een dag. En daar gaat het om: kansen creëren voor een kind om zich te ontwikkelen.”

Wat doen een fysiotherapeut, ergotherapeut en logopedist?

De therapeuten op Vroege Vogels zijn gespecialiseerd in de ontwikkeling van jonge kinderen. Ze oefenen met peuters, geven advies aan ouders en professionals en wijzen zo nodig de weg naar hulpmiddelen.

Fysiotherapeut:

Een fysiotherapeut helpt je om beter te bewegen, heeft aandacht voor je houding en hoe je je verplaatst. Bij peuters gaat het bijvoorbeeld om motorische ontwikkelingsmijlpalen als zitten en kruipen.

Ergotherapeut:

Een ergotherapeut op de peutergroep heeft aandacht voor de ontwikkeling van de armen en handen, maar geeft ook advies over (zelf) aan- en uitkleden en andere verzorging, of het zelfstandig verplaatsen. Soms is daar een speciaal hulpmiddel voor nodig. De ergotherapeut helpt bij de aanvraag van noodzakelijke hulpmiddelen.

Logopedist:

De logopedist is gespecialiseerd in spraak, taal, eten en drinken, gehoor en stem.

vroege vogels

"Als je ziet hoe Romy gegroeid is! We zijn vaak de eerste plek waar kinderen binnenkomen als ze van huis weggaan, op het ziekenhuis na. Zo kun je goed zien hoe kinderen groeien. Dat is heel erg leuk."
–
Nicole Bas, pedagogisch behandelaar

Moeder Priscilla Briët

"Romy is slim, vrolijk en heeft haar mening"

"Romy ging als klein, onzeker meisje naar Vroege Vogels. En nu is ze een zelfverzekerde krachtige puber. Dat is zo mooi om te zien", vertelt haar moeder Priscilla Briët. "Dat wordt nog wat!", schaterlacht ze.

Wat was het spannend, die dag dat Romy op Vroege Vogels begon. Ze was het allereerste kindje op de groep. Priscilla: "Je moet je kind loslaten en ze was nog zó klein. We wisten niet hoe de toekomst eruit zou zien. We dachten dat de groep haar goed zou doen en je wilt het beste voor je kind, maar het voelde ook heel dubbel. Romy wilde niet alleen worden gelaten en was vatbaar voor van alles. Een levensreddend medicijn kwam pas een jaar later. Maar er moest ook iets gebeuren. Voor Romy was het heel goed om zich te ontwikkelen, met andere kindjes te spelen ondanks haar rolstoel en te leren hoe je vriendjes maakt."

Veilig en vertrouwd

"Als snel had ik het gevoel dat ik Romy met een gerust hart kon achterlaten. Het voelde goed en vertrouwd, het was een warm bad. De aanwezigheid van een arts en therapeuten voelde veilig; mensen die weten hoe ze met zorg moeten omgaan. En er waren korte lijnen met mij, ik werd altijd op de hoogte gehouden. Het verlichtte voor mij de zorg voor Romy een beetje. Maar ik was ook altijd blij als ik haar weer kon ophalen."

Romy en haar moeder

"We hebben geen moment spijt gehad van onze beslissing om Romy naar Vroege Vogels te brengen. Zoveel plekken zijn er niet voor een kind dat veel zorg nodig heeft. En nu vonden wij zomaar deze groep, op loopafstand van huis. Het leek alsof het zo moest zijn. Ze had hulp nodig en het kwam op haar pad. Hier kon ze mee met de rest en accepteerden ze haar zoals ze is. Net zoals dat nu op school is. Dat voelt fijn."

Dankbaar voor ieder moment

Het heeft haar gebracht waar ze nu is. Slim, kletsen, nadenken. "Ze heeft haar mening wel", lacht haar moeder. "De liefde voor kinderen van de begeleiders, de therapieën die eraan toe worden gevoegd, zo jong al met andere kinderen in contact komen; dat samen maakt Vroege Vogels zo krachtig. Ze houden zich echt aan de afspraken die je maakt. En als Romy verdrietig was stuurden ze een berichtje dat het heel snel over was. Dat was echt top! Net als het vervolg op school, dat stroomt heel mooi door."

In het laatste jaar van de basisschool zit Romy inmiddels al. "Kleine meisjes worden groot. Ik ben mega dankbaar dat Romy deze leeftijd mag bereiken. En geniet van ieder moment en elke ontwikkeling van haar die ik mee mag maken. Romy is altijd positief, wat er ook gebeurt en wat de situatie ook is. Ze zegt altijd: "Mam, als het zo niet lukt dan proberen we het toch op een andere manier! Dat maakt dat je als ouder ook zo kunt kijken."

“In het begin was het slikken, nu klets ik lekker met vriendinnen”

Romy was als 1-jarige een van de allereerste peuters bij Vroege Vogels. Inmiddels is ze 11 jaar en zit op Mytylschool Roosendaal, waar ze al eens directeur voor een dag was. “Ik haalde vaak stiekem grapjes uit met de juffen. En dat doe ik nu nog wel eens als ik ze zie.”

Goede herinneringen

Romy glundert tijdens het gesprek. Ze heeft goede herinneringen aan Vroege Vogels. “Ik speelde vaak in het keukentje of op het digibord, samen met de juf of andere kinderen.” Bij het binnenkomen was het even slikken. “Mama bracht me en ik moest huilen omdat ik bij haar wou blijven. Maar als zij weg was ging ik lekker spelen. En als iets me niet beviel liet ik me dramatisch uit mijn rolstoel op de grond glijden. Dat heb ik nog vaak in verhalen teruggehoord.” Ze gniffelt.

Lekker chillen

Inmiddels zit Romy al lang op school. Bij de kleuters was het even wennen. “Het was een beetje eng omdat ik het nog niet kende.” Dramatisch neerstorten is er niet meer bij, Romy kan heel goed onder woorden brengen wat ze denkt, vindt, voelt en wel en niet wil. “Lekker kletsen met mijn vriendinnen is nu een hobby van mij. De pauze is op school mijn favoriete tijd, dan gaan we samen chillen.”

“Romy was een geweldige directeur voor één dag. Ze ziet goed wat er gebeurt en kan analyseren en over moeilijke onderwerpen nadenken. De stevige basis daarvoor is gelegd bij Vroege Vogels. Ze voelt de vrijheid dingen te zeggen. Dat is super.”

–

Alice Geessinck,
directeur-bestuurder
Mytylschool Roosendaal

Romy in de klas (rechts)

Pedagogisch assistent Ivon Janssen geeft zorg, medicatie en begeleiding

De hele dag vindingrijk oefenen en juichen

Ivon Janssen

"Wow, dit is gaaf!" Dat dacht pedagogisch assistent Ivon Janssen toen ze tien jaar geleden solliciteerde bij Vroege Vogels. "Ik had nog nooit met hele kleine kinderen gewerkt, maar was meteen om. En nu is het echt van mij geworden."

"Het hele kleine kind is ontzettend leuk", benadrukt Ivon nog eens. Voorheen werkte ze als onderwijsassistent op het VSO en had het daar ook enorm naar haar zin. Lange tijd combineerde ze die twee, maar de peuterbehandelgroep breidde uit en vroeg steeds meer tijd. Toen was de beslissing om helemaal voor de peutergroep te gaan snel gemaakt. Ze deed opleidingen kindercoaching en Floortime, een methode om sociaal-emotionele ontwikkeling bij kinderen te stimuleren.

Zelf je jas ophangen

"Ik heb mijn eigen plek in het team", vertelt Ivon. "Ik begeleid kinderen 1 op 1, verzorg en geef medicatie en sondevoeding." Stimuleren van de zelfredzaamheid is ook een belangrijk deel van haar werk. Zelf je jas ophangen of je sokken uittrekken. "Het klikt heel goed met pedagogisch behandelaar Nicole Bas. Zij is verantwoordelijk voor de pedagogische behandeling en we voeren die samen de hele dag uit. We observeren, maken verslagen en werken aan doelen."

Kinderen goed kennen

Veel contact is er ook met de therapeuten, die regelmatig op de groep zijn. En eens per week bespreekt het volledige team alle kinderen. Ivon: "We kijken heel divers; cognitief, lichamelijk, het spel. We zien kinderen drie hele dagen in de week, dan leer je ze goed kennen. Ze hebben allemaal hun eigen doelen, waar we de hele dag aan werken. Oefent een kind om te tellen en speelt het met een vrachtwagen, dan breid ik dat uit. 'Kun je tellen hoeveel wielen er aan de auto zitten?' 'Of auto's achter elkaar zetten en tellen?' Speel je in het keukentje dan oefenen we meteen staan en zitten."

"Het vraagt een beetje creativiteit", vertelt Ivon lachend, "je wordt steeds vindingrijker. De kunst is om af en toe af te wachten. Ik zie wat er moet gebeuren en pak dan graag aan. Maar het is belangrijk om een kind zelf te laten proberen. Als je er zelf achter komt hoe iets werkt heb je veel geleerd. Dat kan om hele kleine stappen gaan, anderen denken misschien waar heb je het over. Maar wij juichen!"

Vader Niels Matthijssen

“Bodhi is nu heel blij”

“De liefde die Bodhi krijgt bij Vroege Vogels is vele malen voelbaarder dan bij de gewone opvang”, vindt zijn vader Niels Matthijssen. “Dat merkt hij ook en dan krijg je veel voor elkaar.”

Bodhi is drie jaar en gaat sinds een jaar naar Vroege Vogels. Het was best even confronterend, het eerste kijkje op de groep. “Bij Bodhi zie je aan de buitenkant niets, maar we zagen ineens een rolstoel en andere hulpmiddelen. Toch dachten we al snel ‘laten we het in ieder geval proberen’. We zagen de meerwaarde van optrekken met andere kinderen en therapie op de groep. En je doet natuurlijk alles voor je kind.”

Niels: “We zagen al vroeg dat Bodhi zich niet op de gebruikelijke manier ontwikkelde, ook al wisten we nog niet wat hij had. Hij kreeg fysiotherapie aan huis, maar dat hielp niet. Het heeft geen zin dat je tien keer uitleg krijgt als je iets gewoon niet kunt. Daarom stonden we open voor Vroege Vogels. Het is even puzzelen hoe je het combineert met werk, want we vinden het waardevol om hem zelf te brengen en halen. Maar ik ben zelfstandig hovenier en kan wel wat plooien.”

Voelen ons geholpen

“Na een aantal maanden voelden we ons echt top geholpen. Je kon al snel merken dat Bodhi het super naar zijn zin heeft. Op de reguliere opvang was hij een beetje de vreemde eend in de bijt, hij kon zich niet verplaatsen en moest de dag door zien te komen. Op Vroege Vogels zijn ze echt met hem bezig. Ze hebben 1 op 1 contact en hij krijgt de begeleiding die hij nodig heeft. Hij maakt nu sprongen en gaat met plezier naar de groep. In het verleden was hij thuis wel eens gefrustreerd omdat dingen niet lukten. Dat is nu niet meer, hij is heel blij.”

“Als ouders krijgen we berichten van de therapeuten en begeleiders; wat ze vandaag hebben gedaan en hoe het ging. Dat is fijn. Mooi vind ik ook dat ze met vier thema’s per jaar werken. Het is een kleine opstap naar de basisschool. Die keus moeten we nu voor hem gaan maken, een reguliere school of mytylschool. Gelukkig denkt het team van Vroege Vogels straks met ons mee.”

Bodhi en zijn vader

vroege vogels

Moeder Mandy Bruijns

“Thijs heeft zich sociaal-emotioneel enorm ontwikkeld”

“Thijs is een bijzondere jongen”, vertelt zijn moeder Mandy Bruijns. Hij is 10 jaar en maakte zeven jaar geleden de overstap van Vroege Vogels naar Mytylschool Roosendaal. “Door Vroege Vogels is Thijs veel lekkerder in zijn vel gaan zitten. Het is een hele goede keuze geweest.”

Het fijne van Vroege Vogels: kinderen krijgen veel aandacht en de nadruk ligt op het individuele welzijn. De groep is relatief klein, er is extra begeleiding en de therapieën zijn onderdeel van de tijd op de groep, somt Mandy op. “Thijs is gestart op de reguliere speelzaal, maar dat was hem een beetje veel. De kinderarts wees ons op Vroege Vogels. We zijn gaan kijken en dachten meteen: dit past veel beter bij hem.”

Samen opgetrokken

Thijs heeft in zijn jonge leven medisch veel meegemaakt. Steeds andere mensen die zich over hem bogen, als peuter kon hij er al slecht tegen. Zijn ouders kozen voor een vaste zorgverlener via het persoonsgebonden budget (PGB). Iemand die de zorg op hun werkdagen overneemt. Het geeft hem de nodige rust.
“Op Vroege Vogels heeft Thijs zich vervolgens sociaal-emotioneel enorm ontwikkeld”, vertelt zijn moeder. Hij maakte contact met andere kinderen en kon wat afstand van ons nemen. Dat komt omdat de groep echt keek wat Thijs nodig had. Ze hebben onderling veel contact en trokken samen met ons als ouders op. Thijs bleek zich thuis soms anders te gedragen dan op de groep. We hebben informatie en filmpjes met elkaar gedeeld. Het team gaf tips en uitleg over de manier waarop ze op de groep structuur aanbrengen.

Als ouder moet je alles ontdekken

“Zij kennen het allemaal, maar als ouder ben je alles aan het ontdekken. Dat is nog steeds zo en het is heel fijn als iemand je even aanhoort of helpt. We hebben ook samen nagedacht over de stap na Vroege Vogels. Reguliere basisschool of niet? Vroege Vogels gaf eerlijke informatie. We hebben voor de Mytylschool gekozen, onder andere omdat zorg vanuit het PGB ingewikkeld is om op een reguliere school te regelen. Daarnaast heeft Thijs door zijn gezondheid een half jaar niet naar de groep kunnen komen. Toen hij terugkwam gaf Vroege Vogels hem extra tijd om rustig weer te starten. Ze zijn meegegaan naar groep 1, om hem op gang te helpen. We kijken er heel goed op terug.”

Thijs met zijn zus Lieke, broertje Joris en moeder Mandy Bruijns. Vader Thomas hoort ook bij het gezin.

Gedragswetenschapper Janneke Machielse puzzelt op gedrag en geeft tips

“Mooi om kleine stappen van kinderen te waarderen”

“Kinderen zijn nooit saai!” Gedragswetenschapper Janneke Machielse zegt het met een grote lach. “Als jonge kinderen op Vroege Vogels binnenkomen kennen we ze nog niet goed. Samen puzzelen we op hoe we het beste kunnen aansluiten. Het is iedere keer anders en dat maakt dit werk zo mooi.”

Janneke beoordeelt met de revalidatiearts of kinderen op hun plek zijn op de peuterbehandelgroep. “Na een wenperiode brengen we als team het ontwikkelingsniveau in kaart. Zo krijgen we een goed beeld van het kind en hoe we daar in de begeleiding en behandeling het beste bij kunnen aansluiten. De vragen van ouders spelen hierin een belangrijke rol. We testen daarbij niet om het testen, we vertalen de uitkomsten naar concrete doelen en ondersteuning. Juist in de eerste levensjaren zetten kinderen belangrijke stappen, ieder in een eigen tempo. Je kijkt elke keer opnieuw hoe je een kind daarbij kunt helpen.”

‘Soms is een kind gewoon een kind’

Als gedragswetenschapper richt Janneke zich op het gedrag van kinderen. In welke fase van de emotionele ontwikkeling zit het? En speelt gedrag een rol als iets niet lukt in de therapie, bijvoorbeeld angst of weerstand? “Ik kijk wat maakt dat dit gedrag er is, of we het kunnen beïnvloeden en hoe dan? Misschien helpt afleiding, of uitleggen waarom je iets doet. Soms heeft een kind meer woorden nodig, of wil het zich juist geborgen voelen.” Weer lachend: “En af en toe is een kind gewoon een kind dat iets niet wil.” Janneke geeft tips aan het team en ouders om met het gedrag om te gaan.

Wat gebeurt er bij de lunch?

Twee keer per week schuift Janneke aan op de groep, om kinderen in allerlei situaties mee te maken. Ze helpt bijvoorbeeld bij de lunch. “Eten is, net als slapen, een van de weinige dingen waar kleine kinderen controle over kunnen uitoefenen. Iedere ouder weet dat zich lastige situaties aan tafel kunnen voordoen. Wat helpt dan, strakke regels of onderhandelen? En gebeurt het elke dag of is er iets gebeurd, heeft een kind bijvoorbeeld slecht geslapen?” Zo kijkt Janneke ook mee met gym of het werken aan tafel. Wat doet een kindje graag? Wacht het af, speelt het met andere kinderen, is het snel afgeleid? Hebben kinderen hulp nodig, of hebben ze de interne drive om iets tóch te doen, ook al is het moeilijk? “Dat bepaalt weer hoe wij daar als begeleiders en ouders bij aan kunnen sluiten.”

Bijzonder om ouders mee te maken

Janneke noemt ouders vaak in haar verhaal. Ze vindt de verbinding heel belangrijk. “Er komt van alles op ouders af. Het kan pittig zijn om voor het eerst te horen dat je kind achterloopt in de ontwikkeling. Ik vind het bijzonder dat je op dat punt in een leven mag aansluiten. Langzaam hoop ik te begeleiden en inzicht te geven. We zijn allemaal zo ingesteld op de reguliere lijnen, maar het kan ook heel mooi zijn om de kleine stappen die kinderen zetten te waarderen. Kinderen ontwikkelen zich wel, maar in een eigen tempo. We kunnen daar samen een zetje aan geven als we goed naar elkaar luisteren. Daarom hoop ik heel erg dat ouders zorgen en vragen kwijt kunnen en zich gehoord en gezien voelen.”

Janneke Machielse

Medisch maatschappelijk werker Annemie Janssens is er voor ouders

Van praktische hulp tot gesprekken over verlies: “Ik luister en verbind”

Hebben ouders ondersteuning nodig en hoe vinden wie die? Dat is altijd de vraag bij het werk van medisch maatschappelijk werker Annemie Janssens. Ze luistert, geeft praktische tips, brengt in kaart wat er nodig is boven op de gebruikelijke zorg en bespreekt – voorzichtig – levend verlies. “Ik probeer te verbinden en ouders in hun kracht te zetten, samen met de andere therapeuten van het kinderteam van Bravis.”

Annemie is betrokken bij de aanmelding van peuters en de besprekingen met het hele team, maar richt zich vooral op ouders. Ze gaat op huisbezoek om kennis te maken of schuift aan bij de introductiebijeenkomst voor nieuwe ouders. “Ik pak vaak de Playmobilpoppetjes erbij en vraag het gezin zichzelf op een plankje neer te zetten en voor te stellen. Dan zie je bijvoorbeeld dat er een hond bijkomt, of een paard. Zo krijg ik een eerste beeld.”

Open in gesprek

In een gesprek onderzoekt Annemie welke ondersteuning nodig is. Hoe dat eruit ziet is heel wisselend. Sommige ouders komen zelf uit de zorg en vinden hun weg wel, anderen ondersteunt ze bij contacten met de jeugdprofessional of bij een Wmo-aanvraag. “Dat is balanceren. Voor de aanvraag van zorg is het nodig om scherp te formuleren welke problemen een kind heeft, maar voor ouders is dat heel lastig om te lezen. Meestal formuleren wij juist positief, leggen we nadruk op wat er wél kan.”

Het opent soms wel een gesprek over de persoonlij-

ke behoefte aan ondersteuning van ouders, los van het kind. “Ik ben een luisterend oor en ben er op het moment dat het nodig is. Iedereen kiest daarin anders. Soms staan ouders heel open voor een gesprek en soms is die ruimte er pas aan het eind van de periode bij Vroege Vogels. Ik voel een beetje aan wanneer het de tijd is om hierover te beginnen.”

Naast ouders staan

“Ik vind het als mens belangrijk dat er iemand voor je is op momenten van nood. Bij ouders bijvoorbeeld als ze worstelen met de beperking van hun kind. Je ziet letterlijk elke dag opnieuw wat je kind niet kan en wat anderen wel kunnen. Dat is een verlies. Ik hoop dat ouders dat kwijt kunnen. En ik verwijs door naar langdurige of gespecialiseerde ondersteuning, als ze daar behoefte aan hebben.” Soms is de hulp van Annemie juist praktisch, of een zetje in de rug. “Ik zeg ook: ‘ik ken je nu al lang. Het is écht nodig dat je dit gaat regelen en je hebt een lange adem nodig gezien de wachttijden’. Als het nodig is trek ik aan touwtjes waaraan getrokken moet worden als ouders de zorg niet bolwerken. Maar ik probeer altijd naast ouders te blijven staan.”

Zacht gewicht inzetten

Annemie: “Waar het uiteindelijk om gaat is dat het loopt. De juiste mensen aan de juiste tafel, alles geregeld voor de peuters en weer een beetje lucht voor ouders. Ik zet op een zachte manier gewicht in om dat voor elkaar te krijgen. Op de achtergrond verbind ik daarvoor mensen met elkaar, vaak professionals en ouders. Maar kort geleden heb ik ook twee moeders met elkaar in contact gebracht, omdat ze dezelfde soort vragen en humor delen. Zo luister ik, voel ik aan en speel ik op situaties in. En het is natuurlijk mooi als je dan ziet dat dingen lukken.”

Tips van Annemie

De podcast Levend Verlies voor ouders van een kind met beperking of chronische aandoening:

www.schouders.nl van het ervaringskenniscentrum van ouders van zorgkinderen. Een gids die ouders helpt vlak na de diagnose. Zowel praktisch als met de achtbaan van emoties. Met heel veel tips op allerlei gebieden.

Annemie kan ook specifiek verwijzen, bijvoorbeeld naar een rouw- en verliestherapeut, systeembegeleider of maatschappelijk werk in de eerste lijn. “Ik wil zorgen dat het lukt zoals het gezin het fijn vindt.”

“Wat al tien jaar hetzelfde is bij Vroege Vogels: de passie van het team, die power. We gaan ervoor!”

–

Annemie Janssens,
medisch maatschappelijk werker

Baliemedewerker Jolanda van Steenpaal helpt bij de lunch

“Ik geniet en vier elke mijlpaal”

Jolanda smeert boterhammen. Een paar dagen in de week helpt ze op Vroege Vogels bij de lunch. Ze leerde er speciaal een aantal gebaren voor: lekker, smeren, klaar. Twintig jaar lang hield ze de school glimmend schoon en nu is ze baliemedewerker en biedt ze een helpende hand bij de peuters. “Ik heb geluk dat ik op zo’n werkplek mag werken. En dat meen ik echt.”

Jolanda van Steenpaal

Jolanda: “Ik probeer de lunch een beetje aantrekkelijk te maken. Zorg dat het er goed uitziet en maak gebaren. Vervolgens vraag ik kinderen of ze zelf willen eten, met een vork. Of anders met een lepeltje?” “Jolanda doet het ontzettend goed”, vertelt directeur Alice Geessinck. Zij vroeg Jolanda een tijdje geleden of het niks voor haar was, helpen bij de lunch. Tot haar verrassing. Jolanda: “Ik zag wel hoe mooi het er op school aan toegaat, maar had nooit gedacht dat ik daar ook kon werken.”

Veel energie

De kinderen kende ze al, van haar eerdere invalwerk bij de balie. “Je ziet ze binnenkomen. ‘Goedemorgen!’, zeg ik dan en soms maak ik een praatje. Kinderen zwaaien vaak terug. Ouders ken ik ook, van het binnenkomen of wachten op de potlodenbank. Ik merk dat ze enthousiast zijn, het een fijne omgeving vinden en zich welkom voelen. Alles is positief, maar je weet niet wat het werk op de peutergroep inhoudt. Dus nam ik een kijkje. Ik was meteen om. Het is mooi om te zien hoe een kind zich ontwikkelt. En helemaal op deze school. Kleine stappen zijn grote stappen. Als een kind met een sonde een klein stukje boterham eet is dat een mijlpaal. Dat is geweldig, dus dat vier ik, zoals alle mijlpalen. Ik put er heel veel energie uit.”

Yes, gelukt!

Inmiddels doet Jolanda ook wat extra taken op de groep, bijvoorbeeld helpen bij buitenspelen of opruimen. Pedagogisch behandelaar Nicole Bas vertelt aan welke doelen een kind werkt en welke taak daarbij hoort. Bijvoorbeeld een puzzel van vier stukken maken, of oefenen met tekenen. Jolanda: “Ik probeer te denken vanuit het kind. Ik geef een stift met de dop er nog op. Krijg je die dop eraf? Ik pak de hand vast en samen proberen we te draaien. Daarna kijk ik of zelf doen ook lukt. Ik heb meestal dezelfde leerlingen met de taakjes, dus ik ken ze goed. We oefenen samen en als iets op een keer lukt denk je: yes!!”

“Ik weet zelf niet goed hoe ik er op kom om het zo aan te pakken. Ik kijk een beetje om me heen wat anderen doen en als ik iets niet weet vraag ik het.” Helemaal verrassend is het ook weer niet dat Jolanda floreert bij de taken op de groep. Ze heeft twee kinderen, drie kleinkinderen en is lang overblijfmoeder geweest. “Ja, dan pik je wel eens wat op”, zegt ze bescheiden. “Het is gewoon heel leuk werk, een fijne sfeer en werkomgeving. Ik zie kinderen genieten en dan geniet ik ook.”

Moeder Marlon van der Slikke

“Niek stapt nu op iedereen af, heel leuk”

Niek is 2 jaar en een hele vrolijke jongen. Sinds de meivakantie gaat hij naar Vroege Vogels. “Hij is heel open geworden. We zien nu goed hoe sociaal hij is”, vertelt zijn moeder Marlon van der Slikke. “Niek is minder aanhankelijk aan ons en stapt op allerlei mensen af, heel leuk om te zien.”

Niek

De revalidatiearts attendeerde op Vroege Vogels. “Mijn oudste zoon zat in een revalidatiegroep bij een andere organisatie. We weten hoe fijn het is dat hij zich kon ontwikkelen, hij maakte sprongen. We aarzelden daarom niet bij Niek. Wel hebben we bij allebei goed gekeken wat we vonden passen. Voor Niek was dat Vroege Vogels.” Voor de zomer kon bij mooi wennen. En na de vakantie pakten zijn ouders zijn mapje erbij om hem weer voor te bereiden op de groep. Daarin staan foto’s van alles wat belangrijk is in het leven van Niek: papa, mama, opa, oma, zijn bed, favoriete speelgoed én de groep.

Vertrouwen en informatie

Niek vond het heel leuk, de eerste dag bij Vroege Vogels, “totdat hij merkte dat ik weg was. Hij was voor het eerst in zijn leven langer dan een uurtje niet in mijn buurt. Gelukkig duurde dat niet lang. Het helpt dat het zo’n fijne groep is. De begeleiders en therapeuten geven vertrouwen en de hele school is warm. Als hij binnenloopt begroet iedereen hem en weet zijn naam. Ons als ouders houden ze goed op de hoogte. We trekken samen op; de oefeningen van de ergotherapeut, in de gaten houden hoe het met hem gaat. Je hoeft niet alles zelf te doen en dat is heel fijn.”

Ontdekken, proberen en vieren wat lukt!